

Αρ. 23. 6 Ιουλίου 1832.

ΕΤ. Α.

ΤΕΤΑΡΤΗ, — ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ.

ΕΘΝΙΚΗ

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

Ετησία, Φοίνικες 36.
Εξαμηνιαία 18.
Τριμηνιαία 9.
Αί συνδρομαί γίνονται, ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ
τῆς Ἐφημερίδος, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κρά-
τους, παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΠΙΣΗΜΑ.

Αρ. 57. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Θεωροῦσα ἐνθεν μὲν, ὅτι ἀπαιτοῦνται κατὰ μῆνα εἰς διατήρησιν τῆς Ἐθνικῆς Τυπογραφίας τρεῖς χιλιάδες Φοίνικες καὶ περισσώτερον, ἐκτὸς τῶν ὧσων ἐξωδεδύθησαν ἄχρι τοῦδε διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ μετακόμισιν τοῦ συγκροτοῦντος τὴν Ἐθνικὴν Τυπογραφίαν ὕλικου, καὶ εἰς προμήθευσιν χαρτίου καὶ ἄλλων ἀναγκαίων·

Πληροφορουμένη ἀφ' ἐτέρου, ὅτι διάφοροι τῶν ἐκδόντων εἰς τὰ ἔθνικα πιστήρια συγγράμματα καὶ μεταφράσεις ἰδίας, ἢ δὲν ἐπλήρωσαν τίποτε μέχρι τοῦδε, ἢ χρεωστοῦν ἀκόμη ἀρκετὰ εἰς τὸ κατὰστημα τοῦτο·

Οφείλουσα νὰ ἐπανορθώσῃ, καθ' ὅσον ἐνδέχεται, καὶ τὴν κατάχρησιν αὐτὴν, ὥστε νὰ ἡμπορῇ τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἀπαντᾷ μέρος τοῦλάχιστον τῶν ἀπαιτούμενων εἰς διατήρησιν αὐτοῦ ἐξόδων, διὰ τοῦ προσγινομένου ἐκ τῶν ἰδιατέρων ἐκδόσεων κέρδους·

Δ ι α τ ἄ τ τ ε ι.

Α. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τυπογραφίας θέλει προσκαλέσει ἄνευ ἀναβολῆς ὅλους, ὅσοι ἐτύπωσαν κατὰ καιροὺς συγγράμματα ἢ μεταφράσεις τῶν εἰς τὰ ἔθνικα πιστήρια, καὶ ἢ δὲν ἐπλήρωσαν τίποτε, ἢ χρεωστοῦν δι' αὐτὰ ἀκόμη μέρος, νὰ ἐξοφλήσουν τὸ χρέος τοῦτο ἀπροφασίστως καὶ ἐντὸς ῥητῆς προθεσμίας, ἀφοῦ προηγουμένως δώσουν χρεωστικὰς τῶν ὁμολογίας εἰς τὸ κατὰστημα.

Ἐξαιροῦνται τοῦ μέτρου τούτου ὅσοι ἀποδείξουν δι' ἐπισήμου ἐγγράφου ὅτι τὰ συγγράμματά των ἐτυπώθησαν εἰς λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως.

Β'. Ὅσοι θελήσουν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐκδώσουν πονήματά των εἰς τὰ ἔθνικα πιστήρια, πρέπει νὰ συμφωνοῦν περὶ τούτου προηγουμένως καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, προσδιορίζοντες ῥητῶς τὴν τιμὴν ἐκάστου φύλλου, τὸν καιρὸν τῆς πληρωμῆς, καὶ τὰς λοιπὰς τῆς ἐκδόσεως κατηγορίας, καὶ ὑποχρεούμενοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς των, τῆς ὁποίας τὴν ἐνθύνην ἀναδέχεται ὡς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τυπογραφίας. Ἐξαιροῦνται τοῦ μέτρου τούτου τὰ συγγράμματα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὴν ἐκδοσιν, εἴτε κατὰ μέρος, εἴτε κατὰ τὸ ὅλον, ἀναλάβοι ἰδιατέρως ἡ Κυβέρνησις.

Γ. Καθ' ἕκαστον μῆνα ὁ Γεν. Διευθυντὴς χρεωστεῖ νὰ διέλθῃ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαίδ. Γραμματείας καταστατικὸν ἐλεγχον τῶν ὑπὸ τὰ πιστήρια διατελούντων ἰδιατέρων συγγραμμάτων, τῶν γενομένων ἀπὸ τῶν ἐκδότας πληρωμῶν, καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ συμφω-

νιῶν, τὰς ὁποίας εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἤθελε κάμει μὲ διαφόρους ἐκδότας.

Δ'. Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαίδ. Γραμματεὺς νὰ ἐνεργήσῃ τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 4 Ἰουλίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Γ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ, Δ. ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ, Α. ΖΑΝΜΗΣ, Ι. ΚΩΛΕΤΤΗΣ, Κ. ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ, Α. ΜΕΤΑΞΑΣ, Δ. ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεὺς Ι. ΡΙΖΟΣ.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Ναυπλίου, 5 Ἰουλίου.

Ἀπὸ νεωτάτας ἐφημερίδας καὶ γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔφερε τὸ σήμερον ἔλθον Γαλλικὸν ἀτμοκίνητον διὰ μιᾶς ἐβδομάδος ἐκ τῆς Τολῶνος, μανθάνομεν ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Αὐλὴ ἔλαβεν ἤδη πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν κατὰστασιν τῆς Πολωνίας, καὶ ὅτι ἐστάλη ἐπὶ τοῦτο Πρόεδρος εἰς τὴν Πετρούπολιν ὁ Λόρδος Δούραμ. Καὶ ὅτι ἡ ἐκστρατεία τοῦ Δὸν Πέτρου κατωρθώθη, καὶ ἡ ἀπόβασις ἔγενεν εἰς τὴν παραλίαν τῆς Πορτογαλλίας κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου, ὅπου ἐμελλε νὰ εὕρῃ εὐνοϊκὴν ὑποδοχὴν ἀπὸ τοῦ ἔθνους.

Ἀναφέρουν προσέτι αἱ αὐταὶ εἰδήσεις ὅτι τὴν 17 τοῦ Ἰουνίου ἐλύθη διὰ βασιλικῆς διατάγματος ἡ πολιορκία τῶν Παρισίων, ἀφοῦ τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον δι' ἀποφάσεως ἐκήρυξεν ἀπρόσφορα τὰ διαρκῆ πολεμικὰ συμβουλίαι εἰς τὸ νὰ κρίνωσι τοὺς ἐν ὅπλοις συλληφθέντας κατὰ τὴν 24 καὶ 25 τοῦ Μαΐου.

— Πολεμικαὶ προπαρασκευαί γίνονται ἐν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ.

Ἀναφορὰ τῆς νήσου Πόρου

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΒΑΡΑΡΙΑΣ.

Β α σ ι λ ε ῦ !

Ἄν καὶ ἡ Κυβέρνησίς μας μὲ πασιφανῇ χαρᾷ δείγματα διετράνωσεν ἄχρις ὥρας τὴν ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν, τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ἐν γένει ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μαθὼν τὴν ἀναγόρευσιν τῆς Β. Α. Υ. τοῦ Πρίγκιπος ΘΕΩΝΟΣ εἰς τὸν θρόνον τῆς ἀναγεννωμένης πατρίδος του, ἡ κοινότης τῆς νήσου Πόρου δὲν κρίνει ἀνάρμοστον νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ τὴν τολμὴν νὰ ἐξηγήσῃ ἰδιατέρως πρὸς τὴν Υ. Μ. τὰ συνάδοντα αἰσθήματά της καὶ τὴν πρὸς τὰς Σεβαστάς τῆς Ἑλλάδος Προστάτιδας εὐγνωμοσύνην της διὰ τὴν ὑψηλὴν ταύτην πράξιν.

Δι' αὐτῆς αἱ κραταιαὶ Σύμμαχοι Δυνάμεις, θέσασαι τὸν κολοφῶνα εἰς τὰς πρὸς τὸ πολυπαθὲς τοῦτο ἔθνος εὐεργεσίας των, ἔφερον τὴν τελευταίαν καὶ προσφιλέστεραν θεραπείαν εἰς τὰ πολυετῆ δεινὰ του, καὶ ἠνοίσαν τὴν ὁδὸν τῆς εὐδαιμονίας του, τὴν ὁποίαν ἀγγιζομένη εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοῦδε αἱ ἔξοχοι ἀρεταὶ καὶ ὁ διάπυρος φιλελληνισμὸς τῆς Β. Α. Υ.

ταίς, ὅλοι οἱ καθηγηταὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ ἐπιστημονικῶν σχολείων, τῶν γυμνασίων καὶ τῶν ἐθνικῶν παιδευτηρίων, ὅλοι οἱ ἱεροκλήροι, ὅλοι οἱ δικασταὶ τῆς πολιτείας, καὶ ἕκαστος, ὅστις διὰ τῆς ἐκτετατῆς λογικῆς καὶ ἠθικῆς δυνάμεως εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐκτελέσῃ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν πολιτικὸν βίον τὰ ἱερὰ τῆς ἠθικῆς, τῆς δικαίου καὶ τῆς εὐπραγίας τέλη. Εὐτυχὲς ἄρα τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ σύνταγμα, τὴν κυβέρνησιν καὶ διοίκησιν λαμβάνουσι μετοχὴν ἀπλῶς πολιτικῶς ἥλικες· ἀλλοίμονον ὅμως εἰς τὸν λαὸν ἐκεῖνον, ὅπου οἱ πολιτικῶς ἀνήλικες εἰς τὸν ἐμπρησμὸν τῆς ἐπαναστάσεως ἐπιλαμβάνονται τῆς χειραγωγίας τοῦ πολιτικοῦ βίου, ἢ ὅπου αὐτοὶ ἐκ σφαλμάτων τῶν ἀνωτέρων ἀρχῶν προσκαλοῦνται εἰς τὰ σπουδαῖα πολιτικὰ ἀξιώματα. Ἡ ἱστορία τοῦ ἡμετέρου ἡμισφαιρίου εἶναι πλουσία εἰς τοιοῦτου εἶδους διδακτικὰ καὶ νοθετικά παραδείγματα· τὸ Ρόμπ-Παρλαμέντον ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ ἐπιτροπὴ Comité de Salut ὀνομασθεῖσα ἐν Γαλλίᾳ, καὶ αἱ τῶν παλαιότερων χρόνων ἐθνικαὶ συνελεύσεις τῶν Πολωνῶν διατρανοῦσιν, ὡς ἀθάνατοι μάρτυρες εἰς τὴν ἱστορίαν, ποῦ καταντᾷ ὁ ἐσωτερικὸς καὶ ἐξωτερικὸς πολιτικὸς βίος, ὅταν ἦναι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων οἱ πολιτικῶς ἀνήλικες· ἐξ ἐναντίας δὲ οὐδεὶς σοφιστὴς ἐνεθυμήθη ποτὲ ν' ἀπαρνηθῇ τὴν πολιτικὴν ὀριμότητα εἰς πολιτικούς ἀνδρας, ὅποιοι ὁ Βάλπολ, Λόρδος Σιάταμ, Πιτ, Φόξ, Κάννιγγ, Σούλης, Ρισελιὼς, Μαζαρίνος, Κόλμπερτ, Τάλλεϋρανδ, Πομπάλ, Φλώριδα-Βλάχκα, Ἀράνδα δὲ Βίτ, Χέρτμπεργ, Βερύστοφ, Καούνιτς, Βάσιγκτων, Ἀδάμ, Μπερσων, καὶ ἄλλοι.

Μετὰ ταύτην τὴν προηγουμένην ἀνάπτυξιν τῶν ὅρων τῆς πολιτικῆς ἡλικιώσεως καὶ ἀφηλικιώσεως, γίνεται δυνατόν νὰ εὐρωμεν τὴν κυρίαν ἐννοίαν καὶ τὸ ἀληθές τοῦ ἀποφθέγματος τοῦ Ναπολέοντος·

« Πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ. »
Αὕτη ἡ πρότασις φυλάττει τὸ μέσον μεταξὺ δύο ἄκρων· διότι ὁ δημαγωγός, ὅστις ἐν τῷ ἐμπρησμῷ τῶν ἐπαναστάσεων ζητεῖ τὴν μεγάλην ἀνακαίνισιν τῶν πολιτειῶν, πρεσβεύει τὴν πρότασιν·

« Διὰ τοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τὰ πάντα. »
Αὐτὸν ποδηγετεῖ ἡ ἀμυδρὰ ἰδέα τῆς λεγομένης τοῦ λαοῦ κυριαρχίας, ἥτις τελεσφόρουσα φέρει τὸ Κράτος εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολιτικῶς ἀνηλίκων, ὀλίγον φροντίζοντα ἄλλως, ἢ οἱ αὗτοι δοκιμάσῃ νὰ ἐελτιώσωσι τὸν κόσμον θαδίζοντες τὴν αὐτὴν ὁδὸν μετὰ τὸν Ἰωάννην τὸν ἐκ Αἰῶθεν, τὸν Κνιπέρλιγγ, Μασανιέλλον ἢ Ροβεσπιέρον. Οἱ δὲ πολιτικῶς ἥλικες, κυριεύοντες τοῦ συστήματος τούτου, ὅχι μόνον ἀποβάλλονται τῆς χειραγωγίας τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ, καθ' ὅ οἱ ὀλιγώτεροι τὸν ἀριθμὸν, ὑπακύπτουσιν εἰς τὴν πληθὺν τῶν πολιτικῶς ἀνηλίκων, ὅταν οὗτοι ἔχωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν τοῦ σκόλοπας, τὰ ἐπί-μυνα (γγιλοτίνας) καὶ τοὺς λεγομένους δημοκρατικούς γάμους.

Ἀλλὰ παρὰ τινος ἄλλης πολιτικῆς σχολῆς μορφοῦται ἡ ἀνωτέρω πρότασις οὕτω πως·
« Μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. »
Τοῦτο εἶναι τὸ συμβολικὸν δόγμα τοῦ σουλτανισμοῦ καὶ τῶν τῆς ἀντενεργείας ἡρώων. Οἱ πολιτικοὶ οὗτοι θεωροῦν τὸν λαὸν ὡς αὐτόχρημα ποίμνην προβάτων, τρεφομένην καὶ φερόμενην εἰς νομὴν διὰ νὰ δώσῃ πρῶτον τὸ μαλλίον, καὶ ἔπειτα τὸ δέριμα καὶ τὸ κρέας· συγχωροῦσι δὲ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συστήματος τούτου εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις μόνον τὸν ἀέρα, τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἄρτον, ὥστε νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας καὶ εὐπαθείας τοῦ βίου τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν· ἐπειδὴ ἄλλως εἰς ἐλλείψειν τοιούτων ὑποζυγίων, ἤθελεν εἶναι ἀνάγκη

αὐτοὶ οὗτοι νὰ ἐργάζωνται, τὸ ὁποῖον μῆτε πρέπει, μῆτε ἡδονικὸν ἤθελεν εἶναι ἴσως. Εἶναι ἀκατανόητον τί ὠφελεῖ τὸν τοιοῦτον ὄχλον τὸ φῶς τοῦ πνεύματος καὶ παιδεία ὑψηλοτέρα· μὲ ἀθλίαν μάθησιν, ὅσον νὰ ἀναγινώσκωσι, χρειᾶς τυχούσης, νὰ γράφωσι καὶ λογαριάζωσι, περαίνονται αἱ ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες ἄλλως, διὰ τῆς γεννήσεώς των ἐτάχθησαν νὰ ζῶσιν ὑπὲρ ἄλλων καὶ ὄχι ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Μεταξὺ τῶν ἄκρων τούτων τῶν ἐπαναστατικῶν καὶ φιλαντενεργῶν ἀνδρῶν κεῖται ἡ ἀνωτέρω πρότασις ἐν τῷ μέσῳ. Ὁ Ναπολέων, ὅστις ἐξεφώνησεν αὐτὴν, καίτοι προσωπικῶς μὴ ἐλεύθερος σουλτανισμοῦ, κατείδεν ὅμως σαφῶς καὶ ὀρισμένως τὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ οἱ πολιτικῶς ἀνήλικες (ὁ λεγόμενος λαός) πρὸς τοὺς ἥλικας.

« Μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ, πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. »

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπεξελθωμεν τὰ καθ' ἕκαστα τῆς προτάσεως·

Σύμπας ὁ βίος τῆς πολιτείας διαιρεῖται εἰς τὸν ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν· τὸ κέντρον δὲ τοῦ ἐσωτερικοῦ πολιτικοῦ βίου εἶναι, Σύνταγμα, Κυβέρνησις καὶ Διοικήσις· ὁ ἐξωτερικὸς πολιτικὸς βίος ἐξ ἐναντίας στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀλληλενεργείας καὶ ἐπιμιξίας μετ' ἄλλων πολιτειῶν, τὸ μὲν, διὰ τῶν μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένων συνθηκῶν καὶ δεσμῶν, τὸ δὲ, διὰ τῶν πρέσβειων. Κατὰ τὸ πνεῦμα λοιπὸν τῆς ἀνωτέρω προτάσεως ἀποφαινόμεθα πρῶτον,

Ὅτι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ πολιτικῷ βίῳ πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ γίνωνται.

Οὔτε πολιτεία, οὔτε Κυβέρνησις οὐδεμία ὑφίσταται χωρὶς λαοῦ ζῶντος ἐν αὐτῇ καὶ κυβερνωμένου· ἀλλὰ διὰ νὰ καταστῇ ἐφικτὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον ἐν τῇ πολιτείᾳ τὸ ἀνώτατον τέλος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνάγκη, ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς διασχηματισμὸς αὐτῆς νὰ ὑπάρχῃ εὐτρεπισμένος πρὸς τούτον τὸν σκοπόν. Πᾶν ἄρα δίκαιον, δοθὲν μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ συμφυὲς ὄν μετ' αὐτὴν, ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλισθῇ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ συντάγματος· τὸ δίκαιον, φέρ' εἰπεῖν, τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσυνάρτητον μετὰ τὸν ἀνδραποδισμόν, τὴν δουλείαν καὶ εἰλωτείαν, τὸ δίκαιον τῆς ἐνώπιον τῶν νόμων ἰσότητος, τὸ δίκαιον τοῦ ἐλευθέρου λόγου καὶ τῆς τυπογραφίας, περιοριζόμενον διὰ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ καλῶς κειμένων νόμων κατὰ τῆς καταχρήσεως τοῦ δικαίου τούτου πρὸς ἐλάβειν ἄλλων καὶ τῆς Κυβερνήσεως, τὸ δίκαιον τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν πίστιν, τὸ δίκαιον τῆς ἐλευθερίας κτήσεως καὶ ἀπεριορίστου νομῆς τῆς δικαίας ιδιοκτησίας, τὸ δίκαιον τῆς ἀπολύτου ἀσφαλείας τοῦ προσώπου καὶ τῶν κτημάτων, τὸ δίκαιον τοῦ ποιεῖσθαι συναλλάγματα πικρῶς εἶδους μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν, καὶ τὸ δίκαιον τῆς ἀναλόγου συνεισφορᾶς, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀνάγκην τοῦ λειτουργεῖν συμμέτρως εἰς τὴν διατήρησιν καὶ διάρκειαν τῆς πολιτείας, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς χρειᾶς καὶ τὰς θάρης αὐτῆς, (κατὰ τὸ ποσὸν τῆς καθαρᾶς προτύδου) καὶ τοῦ μάχεσθαι ὑπὲρ αὐτῆς πρὸς τε τοὺς ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς. Συμφώνως ἄρα μετὰ τοὺς εἰς τὸ σύνταγμα ἐναργῶς καὶ σαφῶς ἐκτεθησομένους τούτους ὁρισμούς πρέπει ἡ Κυβέρνησις νὰ διέπῃ τὴν πολιτείαν οὕτως, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς δύο σκοπούς, τὴν ὀρθὴν δηλ. διατήρησιν τοῦ δικαίου, καὶ τὴν αὐξάνσιν τῆς καθολικῆς εὐπραγίας· μῆτε τὸ ἄτομον ἐν μέρει, μῆτε τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ νὰ ἀδικηθῇ κατ' οὐδὲν τῶν πρωτοτύπων ἢ ἐπακτῶν δικαίων· ἢ νὰ ἐλαφθῇ ποτὲ νὰ μὴ ἐμποδισθῇ κατὰ τὴν δικαίαν προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ θεμελιώσῃ, αὐξήσῃ καὶ ὑψώσῃ τὴν ἀτομικὴν καὶ γε-

Ἀλλ' εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παχθῇ ἡ Ἑλλάς πρὶν τῆς εἰς αὐτὴν καθόδου τῆς Β. Α. Υ. τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς.

Διὸ καὶ σύμφωνος μὲ τὰς εὐχὰς ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ κοινότης τοῦ Πόρου ἐπικαλεῖται τὴν ταχεῖαν ἐμπειρίαν ἢ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς, ἢ τοῦ Τοποτηρητοῦ του, πεπειμένη οὕσα ὅτι ἐξ αὐτῆς θέλει πηγᾶσαι ἡ εὐτυχία, καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ τόπου τούτου, εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ ὁποῦ αὐτῇ λήθῃ τόσον ἀξίως ἡ Β. Α. Υ.

Ἡ κοινότης τοῦ Πόρου λαμβάνει τὸ θάρρος νὰ παρακαλέσῃ τὴν Υ. Μ. νὰ δεχθῇ εὐμενῶς τὴν ἐκφράσιν τῆς ἐδαφιαίας προσκυνήσεώς τῆς.

Ἐν Πόρῳ, τὴν 25 Ἰουνίου 1832.

Γ. Σπύρου Κριεζῆ, Χ. Ἀναστάσης Μάνεσης, Ν. Γκίικας, Π. Εὐσταθίου, Γ. Χ. Παπα Κυριάκου, Α. Δουζίνας, Α. Κιζάνης, Σπ. Χ. Α. Μάνεσης, Γ. Ντοῦρος, Α. πρῶτον Λογοθέτου, Α. Σέρπου, Χ. Δουζίνας, Γ. Δ. Καπασάκη, Α. Γ. Γκόκου, Γ. Δουζίνας, Γ. Δ. Κριεζῆς, Α. Κ. Οἰκονόμου, Κ. Ι. Μάνεσης, Μ. Πιπίνη, Α. Τζούρπας, Κ. Καραδήμα, Ι. Κ. Δουζίνα, Α. Κ. Γκίικας, Ε. Γ. Δουζίνας, Κ. Στ. Οἰκονόμου, Α. Μάρκου, Θ. Ντάγκλας, Γ. Καραμάνου, Γ. Στ. Θεοφάνη, Δ. Σκούρτη, Δ. Ν. Πιπίνου, Γ. Δουλάτζη, Σ. Ἱερεὺς καὶ Σκευοφύλαξ, Α. Π. Οἰκονόμου, Α. Ἱερεὺς καὶ Χαρτοφύλαξ, Γ. Ἱερεὺς, Α. Ἱερεὺς, Κ. Καραγιάννης, Α. Εὐσταθίου, Χ. Δ. Παπασάκη, Π. Ν. Ντέτα, Δ. Α. Κριεζῆ, Ε. Κ. Παντελάκη, Κ. Α. Νικολοῦ, Δ. Τζώρτζη, Ν. Οἰκονόμου, Ἀναγ. Παπα Νικολάου, Α. Ἀντωνίου, Ν. Παπα Γεωργίου, Γ. Ζ. Ρακιζῆ, Γ. Δουζίνας, ΣΤ. Δουζίνας, Η. Κ. Δουζίνα, Γ. Ἱερεὺς καὶ Σακελλάριος, Σπ. Ἱερεὺς καὶ Σακελλίων, Γ. Ἱερεὺς καὶ Πρωτόπαπας, Β. Ἱερεὺς, Δ. Ἱερεὺς. κτλ.

Ἐπικυροῖ ἡ Δημογεροντία τῆς νήσου Πόρου τὰς ἰδιοχειρῶς καὶ αὐτογνωμόνως ὑπογραφὰς τῶν κατοίκων τῆς νήσου ταύτης, καθὼς καὶ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα.

Ἐν Πόρῳ, τὴν 27 Ἰουνίου 1832.

Οἱ Δημογέροντες Α. Στ. Οἰκονόμου, Κ. Ι. Δουζίνα, Α. Πανάγου. Ὁ Γραμ. Στ. Κ. Ἐκκληκτὸς Κυθωνιεύς.

Περὶ τοῦ ἀποφθέγματος τοῦ Ναπολέοντος.

« Πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ. »
(Ἰπὸ Κυρίου Ποέλτζ, διδασκάλου τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἐν τῷ τῆς Δειψίας Πανεπιστημίῳ.)
Ἐὰν πρέπει νὰ ἀποδείξωμεν, ἢ νὰ πολεμήσωμεν, ὡς δόγμα πολιτικόν, τὴν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐκφρασθεῖσαν πρότασιν, ἀνάγκη πρῶτον νὰ συμφωνήσωμεν περὶ τοῦ ὀρίσμου τοῦ λαοῦ.

Ἄν ἐννοῶμεν εἰς περιεκτικωτέραν σημασίαν ὑπὲρ τὴν ἰδέαν τοῦ λαοῦ τὸ σύνολον πάντων τῶν εἰς πολιτικὴν κοινωνίαν συνδεδεμένων ἀτόμων, καὶ διχστελλομένων τῶν ἄλλων λαῶν καὶ βασιλειῶν τῆς γῆς διὰ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν προσηγορίας, διὰ τῆς δικαίως εἰς αὐτοὺς καὶ κατ' ἐξάρεσιν ἀνηκούσης ἰδιωκτησίας ἐνὸς μέρους τῆς γῆς, καὶ διὰ τινος κυρίως εἰς τόνδε τὸν λαὸν καὶ τήνδε τὴν πολιτείαν ἀνήκουσαν συνταγματικὴν καὶ κυβερνητικὴν μορφήν, ὡς π. χ. διαστέλλονται οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τοὺς Γάλλους, οἱ Γάλλοι ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς κτλ., ἢ ἀνωτέρω πρότασις, ὡς ἀφ' ἐαυτῆς πρόδηλος, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐνταῦθα.

Ἀλλ' ὅμως λαὸν ἐν στενῇ σημασίᾳ ἐννοοῦμεν καθ' ἑκάστην πολιτείαν τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα τοῦτο μὲν διὰ τὴν ἀνατροπὴν, τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν δὲν φθάνουν εἰς τὴν πολιτικὴν ἡλικίωσιν, τούτεστιν εἰς ἐναργῆ κατὰληψιν τοῦ τέλους τῆς πολιτείας, τοῦ πνεύματος τοῦ συντάγματος, τῶν ποικίλων καὶ περιπεπλεγμένων σχέσεων τῶν διοικητικῶν μορφῶν, καὶ ἐτι ὀλιγώτερον τῆς

διὰ πολυπλόκων καὶ ἀφανῶν μίτων συνδεδεμένης θέσεως τῆς οἰκείας πολιτείας πρὸς τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις διὰ τοῦτο διατέλλουσιν οἱ συνετοὶ πολιτικοὶ τοὺς πολιτικῶς ἡλικίας ἀπὸ τοὺς μὴ τοιούτους πολίτας. Ἀναμφιβόλως μένει πάντοτε πρὸς ὃν ὅρος τοῦ ἐσωτερικοῦ πολιτικοῦ βίου καὶ ἀνάτατον ἰδανικόν, τὸ νὰ φθάσωσιν, εἰ δυνατόν, πάντα τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ ζῶντα ἄτομα εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν ἡλικίωσιν· ἀναμφιβόλως διατέλλονται μὲν κατὰ τὰς ἀρηγήσεις τῆς ἱστορίας καὶ καθέκαστοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς οὐσιωδῶς ἐπ' ἀλλήλων διὰ τῆς ἐπιδόσεως μεγάλου ἀριθμοῦ πολιτῶν εἰς τὴν λογικὴν παιδείαν, ἠθικὴν ὀριμότητα καὶ πολιτικὴν ἡλικίωσιν· καὶ ὅς παραβάλλωμεν μόνον τὸν Γάλλον μὲ τὸν Ὁθωμανόν, τὸν Βρεταννόν μὲ τὸν Σῖνον, καὶ τὸν Γερμανόν μὲ τὸν Αἰγύπτιον· ἀλλ' ὅμως, ὅτι ἀπανταχοῦ τὸ μικρότερον μόνον μέρος τῆς ὁλομελείας τοῦ ἔθνους φθάνει εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν ἡλικίωσιν, δὲν διαφεύγει οὐδένα ἐξεταστὴν τῆς ἱστορίας καὶ πολιτικῶν ἀνδρᾶ, ἂν μόνον ἐξετάξῃ μὲ ὀφθαλμὸν ἀδέκαστον τὸ δὲ μεγαλότερον ἐξ ἐναντίας μένει ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς ἀνήλικον. Ἐπειδὴ, ὅς τις ἐγένετο ἠθικῶς ἡλιξ, ἐνεργεῖ κατὰ σκοποὺς, τῶν ὁποίων ἔχει καθάραν συνείδησιν, καὶ τοὺς ὁποίους ὑπαγορεύει εἰς αὐτὸν ὁ πεπαιδευμένος καὶ ὀριμος αὐτοῦ λόγος· κρατεῖ, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου, τῶν παθῶν καὶ καχεκτικῶν ὀρέξεων· εἰς ὅσα μελετᾷ καὶ πράττει, δὲν ἔχει χρεῖαν τῆς χειραγωγίας ἄλλων, ἀλλὰ δεικνύει εἰς τὴν δημοσίαν αὐτοῦ ἐπαγγελίαν κατὰ πάντα καθαρῶς ἠθικὰ φρονήματα, στερεὸν καὶ ἀνεπὶληπτον χαρακτῆρα. Αὕτη δὲ ἡ ἠθικὴ ἡλικίωσις εἶναι ἡ βᾶσις τῆς πολιτικῆς· ἐπειδὴ, ὅταν ἡ πολιτικὴ ἡλικίωσις ὑποθέτῃ παιδείαν καὶ ἀσκήσιν τοῦ νοῦς πολυμερῆ, πλοῦτον ἰδίων ιδεῶν, ἠθικὴν καθαρότητα, ἀνεπὶληπτον χαρακτῆρα, καὶ στερεὴν θέλησιν εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ προτεθέντος σκοποῦ, ὡς ἀπαραίτητον βᾶσιν τῆς μετοχῆς εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς πολιτείας, ἀνάγκη νὰ ἀποκλεισθῶσι τῆς μετοχῆς ταύτης πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἢ διὰ τὸ ἐλλειπεῖς τῆς συνέσεως αὐτῶν, ἢ διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῆς θελήσεως, ἢ διὰ τὸ ἀτυχὸν ἐπιτήδευμα, κρέμννται ἄλλοθεν, καὶ δὲν φθάνουν μήτε εἰς τῆς κρίσεως καὶ θελήσεως, μήτε εἰς τῆς πολιτικῆς ὑπάρξεως τὸ κύβηττον.

Μετὰ τῆς διαφορᾶς ταύτης τῶν πολιτικῶς ἡλικίων πρὸς τοὺς ἀνήλικας ἐν τῇ πολιτείᾳ συνέχεται ἀκριβῶς ἡ σπουδαία διχστολή μεταξὺ ἰδιωτικῆς καὶ πολιτικῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἰδιωτικὴ ἐλευθερία ὑπάρχει ἀναγκαστικῶς εἰς ὅλους τοὺς πολίτας ἄνευ ἐξαιρέσεως καὶ περιορισμοῦ, εἰς τὰ τοὺς πολιτικῶς ἡλικίας καὶ ἀνήλικας ἐξ ἴσου. Πάντες οὗτοι πρέπει, καθήρημένης τῆς δουλείας καὶ εἰλωτείας, νὰ ἰσωνοῦνται, νὰ ἀπολαύωσιν ἴσην ἀσφάλειαν τῶν δικαίων, τῆς ζωῆς καὶ τῶν κτημάτων, νὰ δικάζωνται εἰς τὰ αὐτὰ δικαστήρια, νὰ συνεισφέρωσιν ἀναλόγως εἰς ὅλα τὰ βάρη τῆς πολιτείας (ὅνα μαστὶ εἰς τοὺς φόρους κατὰ τὸ μέτρον τῆς καθαρᾶς αὐτῶν προσόδου) καὶ νὰ δύνωνται νὰ ἐκλέγωσι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βίου αὐτῶν κατὰ τὰς ἀτομικὰς αὐτῶν κλίσεις καὶ κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς παιδείας. Ἡ δὲ πολιτικὴ ἐλευθερία προσήκει μᾶλλον εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες μετὰ τὰς ὁμολογημένας ἀποδείξεις τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς αὐτῶν ἡλικιώσεως δύνανται νὰ προσκληθῶσιν εἰς τὴν μετοχὴν τῆς κυβερνήσεως τῆς πολιτείας. Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους ἐγκαταλέγονται ὅλοι, ὅσοι ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, μέλλουσι νὰ ὑποστηρίξωσι παρὰ τῷ Ἡγεμόνι τὰ δίκαια αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀσφαλίσωσιν αὐτὸν ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὅσοι οἱ ἐν ἀξιώματι ἀπὸ τοῦ πρώτου ὑπουργοῦ μέχρι τοῦ ἐσχάτου πολιτικοῦ ὑπαρέτου, ὅστις ἐτάχθη ὑπὸ ἰδίων εὐθυνῶν νὰ τελεσιουργῇ διὰ τῆς δημοσίας αὐτοῦ ἐνεργείας ἰδιαίτερόν τι τέλος τῆς πολι-